

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ακούστηκε τότε μιὰ μακρινή φωνή:

— 'Ανέξτε λίγο ακόμα, ώστόσο νά ριζώ τήν πόρτα! Έλεγε ή φωνή αὐτή ἀπό τόν κήπο.

Ξείστηκε κατόπιν ή κλεισμένη πιασινή πόρτα κι' άνοιξε διάπλατα, γιά νά περάσουν δυο καινούργοι σπαθοφόροι έναντιον του Σαμπριάκ: 'Ο Ρασκάς κι' ό Κορινιάν!

Δελίασαν τότε οι άνδρες του Σαμπριάκ και για νά πάψουν να τους χτυπούν άλύπητα, πέταξαν κάτω τά σπαθιά τους.

— 'Αφήστε τό Σαμπριάκ για μένα! φώναξε ή 'Ανναίς.

Μά ή λιγότεριμη αὐτή άνακωχή έδωκε καιρό στο Σαμπριάκ να τρέξη και ν' άνεβη σι' άλόγο του...

Κι' ένω ή 'Ανναίς με τους συντρόφους της παρακολουθούσαν από τήν αὐλή τή φυγή του Σαμπριάκ, ό Ρασκάς κι' ό Κορινιάν συζητούσαν μέσα τά δικά τους.

— Συνέταιρε, έλεγε ό Κορινιάν στο Ρασκάς. 'Ο Θεός μᾶς τόν έστειλε!

— Ποιόν;

— Τόν Τραγκαβέλ, βιάκα!... Τώρα μᾶς εινε εύκολο να συμφιλιωθούμε με τόν 'Εκλαμπρότατο.

— 'Εξηγήσέ μου, καλόγυρε, τί θες να πῆς... Δέν σε καταλαβαίνω.

— Πόσο κουτός είσαι!... Νά, εγώ θα μείνω έδω να λέω άστέια στο Τραγκαβέλ και στους συντρόφους του... Καί συ θα τρέξεις στο Λουζιμώ να βρῆς τόν πάτερ 'Ιωσήφ... Θά του τά πῆς όλα... Θά του πῆς ότι άφησε έμένα να τους φυλάγω και να στείλῃ άμέσως άνθρώπους τῆς φρουράς, στους οποίους να τους παραδώσω... Με κατάλαβε, τώρα;

— Ναι, σ' άβλεπε ρασοφόρε!... Σε κατάλαβα πολύ καλά και τρέχω να βρω τόν Πάτερ 'Ιωσήφ... 'Αλλά άς δώ πρώτα ότι ό δρόμος εινε έλευθερός...

Και πήγε να κυττάξῃ από τό παράθυρο.

— Μπᾶ!... Τί βλέπω έδω μέσα; φώναξε άπορόντας.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ό Κορινιάν.

— 'Ελα να δῆς τί συμβαίνει, του άπάντησε ξερά ό Ρασκάς.

— Δέν βλέπω τίποτα! ειπε ό Κορινιάν, κυττάζοντας πρὸς τό δρόμο.

— Βλάκα!... 'Εδω κάτω σου λέω... Σκόψε να δῆς τί έχει μέσα αὐτή ή χαβούζα του νερού!

— 'Ανίδεος ό Κορινιάν έσκυβε δυο μπορούσε έξω από τό παράθυρο, για να δῆ κι' αὐτός εκείνο που ό σύντροφος του έβλεπε, με τόση περιέργεια, στο βάθος τῆς χαβούζας.

— 'Αλλά δέν ξανασηκώθηκε. Με μιὰ γρήγορη κίνηση, ό Ρασκάς τόν πέταξε μέσα στη χαβούζα, όπου έμεινε αρκετή ώρα, άνασθητος από τή ζαλάδα που του ρθε.

'Η 'Ανναίς με τόν Τραγκαβέλ και τους άλλους είδαν τή σκηνή αὐτή,μά δέν κατάλαβαν τί αίτια είχε ό Ρασκάς για να ρίξῃ τόν Κορινιάν στη χαβούζα. 'Αλλ' αὐτό ήταν κάτι που δέν θα μπορούσε να τους τό έξηγήσῃ ούτε ό ίδιος ό Ρασκάς. 'Ισως να τό έκανε επειδή ή

ιδέα του καλόγερου, να είδοποιηθῃ ό ηγούμενος στο Λουζιμώ, του φάνηκε καλή, και θέλησε να βγάλῃ τόν καλόγερο από τή μέση για να καρπωθῃ μόνος του τά κέρδη. 'Ισως όμως και να τό έκανε επειδή ή καρδιά του δέν του έπετορε να δῆ τό κορίτσι εκείνο στα χέρια του ψευτοβαράνου Σαμπριάκ.

— Ρασκάς! του φώναξε ό Τραγκαβέλ. Δέν θά ξεχάσω ποτέ τά δσα σου χρωστάω... Μά για πές μου, πως βρέθηκες έδω... Πές μου τήν αλήθεια... Κατασκοπεύεις έμένα;

— 'Όχι, κύριε δάσκαλε!... Δέν είμαι παιδ στην ύπηρεσία του 'Εκλαμπρότατου, ό οποίος έμαθε ότι σᾶς βοήθησα να φύγετε από τήν όδο Κουρτώ και διάταξε να με σφάζουν...

— 'Εγώ του τό είπα τότε και σου τό έαναλαβαίνω και τώρα, ειπε ό Τραγκαβέλ. 'Ελα μαζί μου... φαίνασαι καλός κι' άνδρειος... 'Εγώ δέν θά σου άναβήσω κατασκοπεύεις.

— Σᾶς εύχαριστώ, κύριε δάσκαλε! άπάντησε ό Ρασκάς με θλιμμένη φωνή, που πρόδιδε τήν ταραχή του. 'Οφείλω όμως να συμβιβαστώ με τόν 'Εκλαμπρότατο, κάνοντας κάτι γι' αὐτον.

— 'Αλλά σύ λές...

'Αρχισε να λῆθ ό Τραγκαβέλ. Μά ό Μολούτι δέν διέκοψε:

— 'Αφήσέ τον, του ειπε. Βλέπεις ότι σκέπτεται... Τό μυαλό του ζητάει να βρῆ τό δρόμο του... Κανει: δέν δικαιούται να τόν σταματήσῃ τή στιγμή αὐτή ή να του έπιβάλλῃ μιὰ ξένη γνώμη.

Πράγματι, ό Ρασκάς έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. 'Ερριξε κατόπιν μιὰ περίλυπη ματιά στην 'Ανναίδα, και ειπε:

— Είχα τό λόγο μου, κύριε δάσκαλε να φερθῶ έτσι όπως φέρθηκα... Ούτε κι' εγώ πλίστευα να σᾶς δῶ σήμερα σ' αὐτό τό μέρος... νόμιζα πως θά συναντούσα τό δοκίμα...

— Τό δοκίμα του 'Ανζού; φώναξε τρομαγμένη ή 'Ανναίς.

— Ναι! τῆς άπάντησε φοβισμένα ό Ρασκάς. Θά έρθῃ τώρα στο Φλερό, όπου ό 'Εκλαμπρότατος θα παρακαθήσῃ μαζί του σε γ ύμα... Θά παραστούν και άλλοι εύγενεις... Κι' όπως συνήθιζε να κάνῃ ό 'Εκλαμπρότατος, τους φυλάγει για τό τέλος ώρες εκπαλῆσει...

'Εχει στο Λουζιμώ τόν Πάτερ 'Ιωσήφ με δλη τή βασιλική σωματοφυλακή... 'Α, τόν ξερω καλά τόν 'Εκλαμπρότατο. Τά έχει μωρισει όλα, φαίνεται. Κι' άν δέν σταθούν να τους συλλάβῃ, θα τους σκοτώσῃ!... 'Ο Θεός λοιπόν να σᾶς φυλάγῃ!... Χαίρετε!... Φεύγω, μά που θά με βγάλῃ ή τόχη μου δέν ξερω!

Και γύρισε πίσω στο κῆπο, για να βοηθήσῃ τό σύντροφό του να βγῆ από τή χαβούζα, άν θά τόν εύρισκε ζωντανό.

— 'Εμπρός καλόγερε! του φώναξε από ψηλά. Πάσε τό χέρι μου να σ' άνασώρω...

— Κაკόγυρε! άπάντησε ό Κορινιάν, μόλις ξαναρχόταν στον έαυτο του και θυμόταν τό τί είχε πάθει. Τολμάς και με πλησιάζεις!... 'Αφού θέλησες να με δολοφονήσῃς κατά τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο!...

— 'Εγώ σε σκούνησα για να σε φοβίσω, έτσι σι' άστεια... Σάν φίλος... Δέν έπρεπε δά και συ να σκούσης τόσο ώστε

Κακόγυρε! άπάντησε ό Κορινιάν. Τολμάς και με πλησιάζεις;

νά πέσει μέσα!.. Μά και πάλι, αν σ' άρεση, μείνε αούτου πού βρισκασαι. Έγώ, όπως είπαμε, πηγαίνω νά βρω τόν Πάτερ Έωσήφ... Καί θα άπαιτήσω να πληρωθώ καλά, για τίς έκδουλεύσεις που θα τού προσφέρω.

- Στάσου, στάσου! Ξεφώνισες ό καλόγερος. Μή μ' άφήνεις!... Τράβηξέ με άπάνω... Θάρθω κι' έγώ μαζί σου...

- Ό Ρασκάς τόν άνάσχυρε, λογαριάζοντας να τόν βγάλη όριστικά άπό τή μέση μέ πρώτη εύκαιρία που θα τού ξαναπαρουσιαζόταν.

Κι' ένώ, όπως είδαμε ήσαν όλοι τους γύρω άπό τόν Φλερό, ό καθένας μέ τόν πρόγραμμά του και τούς σκοπούς του, ό πονηρός Καρδινάλιος Ρισελιέ βρισκόταν μέ τόν βασιλέα στό παλάτι! Ό Λουδοβίκος ΙΓ΄ άπόρησε όταν τού είπαν πως ό πρωθυπουργός ζητούσε να παρουσιασθί τή Μεγαλειότητά του.

- Σάς φανταζόμουν στό Φλερό! τού είπε ό βασιλεύς, άφού άντάλλαξαν τόν τυπικό χαιρετισμό.

- Δέν πήγα. Μεγαλειότητα, διότι θα μέ δολοφονούσαν, άπάντησε άπότομα ό Καρδινάλιος, όπως είχε προμειλητήσει τή στάσι του και όπως τόν είχε συμβουλέψει ό ήγούμενος.

- Θα σάς δολοφονούσαν; ρώτησε τρομαγμένος ό βασιλεύς. Έξακολουλούν λοιπόν να συναμοτούν έναντίον σας! Καί φυσικά ό αντίχτυπος είνε προς βλάβην δική μου!...

- Ναί, Μεγαλειότητα, κι' είνε μεγάλο κρίμα για σάς!

- Ά, μά πρέπει, Έκλαμπρότατε, να τούς συντρίψουμε φώναξε ό βασιλεύς, χάνοντας τήν ψυχική του γαλήνη.

Καί μιλούσε έπικρινωδώς, ό Λουδοβίκος ΙΓ΄ αούτ ή στιγμή. Όχι γιατί συμπάθους τόν πρωθυπουργό του. Άλλά γιατί ήξερε πολύ καλά πως ό χαμός τού Καρδινάλιου θα εσήμαινε και τόν δικό του τέλος.

- Άπαιτώ, είπε ό Λουδοβίκος ΙΓ΄, να τά μάθω όλα λεπτομερώς.

- Ναί, Μεγαλειότητα!... Τό ίδιο σκέφτηκε κι' έγώ, ότι πρέπει ως άνώτατος άρχοντας να τά γνωρίζετε όλα, άφού μάλιστα οι έχθροί μου άποβλέπουν και κατά τής δικής σας ζωής... Για αυτό σάς έφερα μαζί μου τόν άνθρωπο που τά ξέρει όλα... Για να τ' άκούσετε άπό τό ίδιο του τό στόμα...

- Ποιος είνε αούτός; Έσπευσε να ρωτήσει ό βασιλεύς.

- Ένας άπό τούς ίδιους τούς συναμοτάς, που ένοιωσε έγκαίρως τό σφάλμα του... Πού φοβήθηκε άπό τά τρομαχτικά σχέδια τά όποια οι συναμοτάς κατέστρωσαν χθές τό βράδυ... Καί που ήρθε μόνος του να μου τά πή δα!...

- Όφείλουμε λοιπόν ν' άμείψουμε τόν άνθρωπο αούτον, Καρδινάλιε!

- Τού τό έταξα άπό μέρος σας, Μεγαλειότητα... Μά δέν ζητάει μονάχα να τού χαριστή ή ζωή... Θέλει να τούβινη και κάποια άλλη χάρι.

- Νά πληρωθί μέ χρήματα;

- Όχι... Ζητά να μην πειραχθί ή γυναίκα στό σπίτι τής όποιας έγινε ή συνεδρίασι τών συναμοτών... Γιατί τήν γυναίκα αούτη τήν άγαπά παραφόρα.

- Καλά!.. Συμφωνώ μαζί σας ως προς τίς άποφάσεις που θα λάβετε σχετικώς. Πώς ονομάζεται αούτη ή γυναίκα;

- Είνε ό δούκισσα ντε Σεβρέξ, άπάντησε μέ προσποιητή άπάθεια ό Έκλαμπρότατες.

- Πάλι αούτη; φώναξε άργισμένα ό βασιλεύς, και σηκόθηκε όρθιος. Δέν έγινε ως τώρα συναμοσία άπό τήν όποια να λειπή!.. Βοηθάει δλους έκείνους που προσπαθούν να μέ βλάψουν... Καί είνε φίλη τής βασιλείας!.. Ουκί συμβουλεύει και τή βασιλεία να μέ άπατά!.. Θέλει να φέρη στό θρόνο τόν άδελφό μου!.. Άλλά τώρα...

- Μεγαλειότητα! είπε ό Έκλαμπρότατες, που βάρησε σφόνιμο να τόν διακόψη στό σημείο αούτό. Άπό τόν άνθρωπο που σάς έφερα, για να σάς τά πή δλα ό ίδιος, θα μαθαίνουμε και πολλά άλλα στό μέλλον... Δέν πρέπει λοιπόν να

τόν χάσουμε πειράζοντας προς τόν παρόν τή δούκισσα... Ύστερα άπό δυό μήνες θα είνε και οι δυό αούτοι στό διάθεσί μας... Άς περιμένουμε... Ή μικρή αούτη άναμονή μόνό κέρδος θα φέρη στή Μεγαλειότητά σας!..

- Συμφωνώ, Καρδινάλιε, μέ τή γνώμη σας... Άς άκούσουμε λοιπόν και τόν ίδιο συναμοτή!.. Ποιος είνε αούτός;

- Ό Ιππότης Λουβινύ... Είνε ένας άπό τούς αούλικούς σας, είπε ό Έκλαμπρότατες, κι' έσπευσε να μπήσι στή τού βασιλικού γραφείο τόν άτυχο Ιππότη.

- Ό βασιλεύς ξαναπήρε τή συνηθισμένη μεγαλόπρεπη στάσι του. Άλλ' άμα γύρισε και είδε τό χλωμό και πονεμένο πρόσωπο τού Λουβινύ, άμα άντίκρυσε τό βλέμμα του, τό γεμάτο άπελπισία, έννοιωσε ένα δυνατό ρίγος στό κορμί του.

- Κύριε! Έσπευσε να πή πρώτος ό Έκλαμπρότατες στό Λουβινύ. Ή Αούτο Μεγαλειότης θα σεβασθί και δέν θα πειράξί τή δούκισσα, για χαιτήρ δικό σας!.. Μιλήσετε λοιπόν, έλεύθερα... Πέστε στή Μεγαλειότητά του σα άνακονιώσαστε σε μένα... και ό,τι άλλο τυχόν ξέρετε.

- Προστώνων τά όνόματα τών συναμοτών, είπε ό βασιλεύς μέ ύφος προταγής.

- Άρχισε τότε ό Λουβινύ, μέ ραγιμένη καρδιά, να μαρτυρή τόν έναν ύστερα άπό τόν άλλο τούς συναμοτάς. Όταν άνάφερε τόν δούκα τού Βανδύμ και τόν Βουρβάνο, ό βασιλεύς μουρούρισε:

- Οι δυό καλοί άδελφοί!.. Ποιοί άλλοι άκόμα ήσαν εκεί;

- Ό Λουβινύ τούς είχε μαρτυρήσει δλους. Δέν έμεινε παρά ό άδελφός τού βασιλέως!.. Γύρισε τότε να συμβουλευθί μέ τό βλέμμα του τόν Έκλαμπρότατες. Τόν άντελήφθη όμως ό βασιλεύς και τού φώναξε:

- Άπαιτώ να τούς μάθω δλους... Μίλα, σε διατάσσω!

- Δειλά-δειλά ό Λουβινύ έσατόμισε τότε και τό όνομα τού Γάστωνος, τού δούκου τού Άνζού!

- Χά, χά! Έκανε μ' ένα νευρικό γέλιο ό βασιλεύς. Έτσι λοιπόν... Ό ίδιος ό άδελφός μου!.. Καί θα σκότωναν τόν Καρδινάλιο κι' ύστερα έμεινα!.. Ό άδελφός μου τότε θα γινόνταν βασιλεύς και θα έπαρνε κατόπι γυναίκα του τή χήρα βασιλείας... Χά, χά!... Αούτο είνε τό σχέδιό τους!.. Οι άθλιοι!.. Οι άθλιοι!..

- Μεγαλειότητα! φώναξε ό Έκλαμπρότατες, για να τόν ήσυχάζη. Μην όργιζετε... Φρόντισα για δλα... Δέν θα τούς αφήσω να κινηθούν κατά κανένα τρόπο!

Μά ό βασιλεύς είχε εσχάσει ότι ή συναμοσία είνε για να σκοτώσουν μόνο τόν Καρδινάλιο. Θεωρούσε πεία, και δέν είχε άδικο, ότι οι συναμοτάι είχαν προγράψει τό δικό του κεφάλι.

- Ό Λουβινύ εξακολούθησε να τά εξιστορή δλα μέ κάθε λεπτομέρεια. Για τή σκηνη τής δολοφονίας στό Φλερό, είπε:

- Ό Βανδύμ και ό Βουρβάνος θα έβραζαν τόν Έκλαμπρότατο να καθήσει στό τραπέζι άνάμεσα τους... Ό δούξ θα ήταν άπάναντί τους... Οι νεαροί Ιππότες: Μπυσιέρ, Λιβερνάν, Φοντράν και Σεβέρ, θα φρουρούσαν στήν είσοδο... Σε μία στιγμή όταν θα έμεναν μόνος χωρίς τούς ύπνρτες, ό δούξ θα έλεγε στόν Καρδινάλιο ότι ή άπόφασις τών ευγενών τής Γαλλίας, τήν όποια τυραννεί, ήταν να τόν σκοτώσουν... Τότε οι καθήμενοι πλάι τού Βανδύμ και Βουρβάνος, θα τόν μαχαίρωναν μέ τά έγχειρίδιά τους... Καί θα έρχόντουσαν κατόπι δλοι, μέ τό δούκα επί κεφαλής, ν' άναφέρουν στή Μεγαλειότητά σας τί συνέβη.

- Καλά, κύριε! Είπε ό βασιλεύς στό Λουβινύ, άφού τελείωσε τήν αφήγησί του. Πηγαίνετε... Καί πητε άμέσως στήν έρωμένη σας πως πρέπει να φύγη εούθς από τό Παρίσι... Αούτο είνε τό πιο πολύ που μπορώ να κάνω γι' αούτη!..

- Ό Λουβινύ ύπάκουσε... Ύποκλίθηκε κι' έφυγε.

(Άκολουθεί)

Μεγαλειότητα! φώναξε ό Καρδινάλιος. Μην όργιζοσθε... φρόντισα για δλα!..

Advertisement for 'ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ' featuring a book titled 'ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ' by ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. Includes contact information for the publisher and a list of agents in Athens and Paris.